

Jensen og Nielsen

Nomadeliv 2020–21

Dagbogsblade fra Mols
21. november – 19. december 2020

22. november 2020 - Bor på en bakketop

Vi er flyttet. Til Fuglsø på Mors. Vi bor bogstavelig talt på en bakketop. Endda på kanten af bakken. Der er 96 m ned til havets overflade, siger GeoDanmarks kort. Fabelagtig udsigt, 180 grader horisonten rundt. Vi kan se ud over Århus-bugten, til Helgenæs, til Samsø, til Jyllands østkyst, ja, og til Århus. Har endnu ikke set Mols-Linjens færger. Det skulle være muligt på en klar dag.

At flytte er en alvorlig sag. Dels skal vi have pakket alt ned, det er egentlig ikke så vanskeligt, vi skal blot sørge for at få det hele med. Og få plads til det i bilen. Bagagerummet skal helst være fyldt, helt fyldt, før cykelhængerer kommer på jydeknoppen og cyklerne sat på. Det kræver lidt omtanke at få plads til det hele inde i kabinen. I går var fjerde gang, så nu har vi noget erfaring. Der skal helst også være plads til de indkøb, vi skal have foretaget på vejen. Sædvanligvis tømmer vi køleskab og fryser, inden vi flytter. Den sidste uges tid lever vi af det, vi har. Det kræver lidt planlægning. Det har vi efterhånden godt styr på.

Flytte ud er ikke så bøvlet. Men flytte ind er en anden, og langt mere alvorlig sag. Alle huse er forskellige. Alle husejere har forskellige vaner. Denne gang vidste vi, at der var opvaskemaskine, vaskemaskine og tørretumbler. Men hvad med strygejern, strygebræt, gryder, pander, skåle, ovnfaste fade, borde og stole og alt det andet essentielle udstyr, der hører til en husholdning og et hus? Altid spændende. Og udfordrende.

I det her hus på bakkekanten er der næsten alt. Til gengæld er der så meget, at det hele nærmest ser ud at være kylet ind i skuffer. Og alle skuffer og skabe var fyldt op af husets ting og sager.

Så første opgave for os var at beslutte, hvad vi skulle bruge, og hvad der skulle gemmes væk, så vi kunne få plads til de alle de ting, som vi selv har med. Vi skulle vi jo gerne have tømt bilen. Det fik vi. Heldigvis er der et par ekstra rum i huset, som vi ikke bruger. Altså til opmagasinering af alt det tingel-tangel, som vi ikke skal bruge. Eller tror, vi ikke skal bruge.

Men nu er vi her. Har pakket ud, er akklimatiseret, parat til 4 ugers dagligdag.

23. november 2020 - Noget om badeværelser

Badeværelser i feriehuse er forskellige. Ret meget, faktisk. Nu er vi bosat i hus nr. 4 på vores road-trip i Danmark. Her har vi et stort badeværelse. Med spa. Håndvasken er af formstøbt plastic. Det har vi ikke set før. Det er også stort. Altså badeværelset. Vasken er vist af nogenlunde normalstørrelse. Nok det største badeværelse, vi har været ude for. Foreløbig. Der er også en vaskesøjle. Og et par skabe og skuffer. Egentlig med god plads. Udfordringen for os var, at de var fyldt med ting. Mange ting. Noget kan bruges i nød og betryg. En hel skuffe fyldt med hæfteplaster, tægejern, flåtfjerner, insektmiddel, myggebalsam, solcreme, vaskeklude, viskestykker og en del andre småting er da rar at have ved hånden. Det samme med skabet under håndvasken. Et syndigt rod med børster, toilettrens, Rodalon, svupper, eddikesyre, vinduesrens, Ajax og vaskepulver. For blot at nævne lidt af det hele. Muligvis kan det blive nyttigt at have ved hånden.

Det første badeværelse på Rømø var gammelt, men virkede. Det gjorde vaskemaskinen godt nok ikke. Slet ikke den første uge. De sidste 3 uger vaskede den, men centrifugalkraften var minimal.

Badeværelset i Brunsnæs på Broagerland var egentlig udmærket. Det mest besynderlige var, at vandhanen var af typen, der kun gav vand, når man holdt hånden under. Det var lidt svært at børste tænder. Men efterhånden lærte vi teknikken. Hånden under vandhanen og tandbørsten under hånden. Vaskemaskinen stod i et kolossalt stort bryggers uden for huset. Den virkede til fint. Til gengæld var der ingen tørretumbler. Så nu har vi 10 meter tørresnor og 12 kroge, som vi brugte til at etablere en tørreplads i carporten.

I Bryrup kunne der knap være en person ad gangen i badeværelset. I så fald skulle den anden bakke ind. Til gengæld var der rigeligt med skabsplads. Det største problem var fugten. Det fik vi aldrig løst. Hjalp hverken med gulvvarme eller elvarme på højeste blus.

Men nu er vi her i Fuglsø. Stort badeværelse, og vi har løst pladsproblemet i skuffer og skabe med et par plasticasser på badeværelsesgulvet. Der er plads nok. Vores toiletpapirlager (sådan et skal man altid huske at have med, man ved aldrig, hvad man finder, og toiletpapir er aldrig rar at undvære) har vi kylet ind i skabet under håndvasken. Oven på de effekter, som husejeren selv havde kylet derind.

Nok om badeværelser.

Dagen i dag gik i øvrigt med tur til Ebeltoft for at få Novasol til at undersøge, hvorfor der stod i husets gæstebog, at vi kunne hente brænde i brændeskuret uden for hovedhuset, og at nøglen hang på væggen ved siden af køleskabet, når brændeskuret med brændet (tørt så det ud til udefra) var aflåst, og nøglen ikke til at finde. Novasol ringede tilbage med svaret senere på dagen. Ejerne var blevet trætte af, at folk bare brugte løs af træet uden at betale, så de havde bare stoppet den service. Måske skulle de overveje at opdatere gæstebogen.

Da vi nu alligevel var i Ebeltoft, fik vi endelig vasket bilen fri af Bryrup tunneldals støj, sand og snavs. Det pyntede. Flot er den, som den står her uden for vores hus. Det holder nok ikke så længe. Der er også grusveje på Mols.

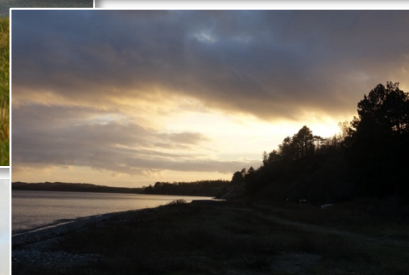
Hjemme igen ikklædte vi os vandreharnisk og tog på vandretur i det dejlige solskinsvejr. Troede vi da. For ikke så snart var vi ude af huset, før en regnbyge tvang os tilbage i huset for at skifte til regntøj. Ude igen var regnen stoppet. Til gengæld var der den flotteste regnbue over østhimlen. Den fulgte vi i et stykke tid. Eller den fulgte os. Eller omvendt.

Vi havde set på et kort, at der skulle findes en vandrerute med start ganske tæt ved vores hus. Den fandt vi. Sådan da. Den var ikke mærket, og kortet var i stor målestok og ikke rigtig brugelig, men ved hjælp af google-map og mobilen fandt vi vejen rundt på en 5-km tur. Vi røg dog ind i en kvægfold med indgangslåge, men uden udgangslåge. Vi skulle op og se udsigten fra en høj gravhøj. Den var flot. Altså udsigten. Ja, højen var da også ganske pæn. Vi fandt altså aldrig udgangen fra kvægfolden. Og havde ikke helt modet til at kravle under det elektriske hegn. I stedet fandt vi en sommerhusgrund på kanten af kvæghindhegningen. Ingen hjemme, så den sommerhusgrund passerede vi uden kvaler. Vi nåede ud til en sommerhustilkørselsvej. Den var blind. Sommerhusene i den blinde ende af vejen var ubeboede, så vi foretog endnu en passage over en sommerhusgrund.

Nu var vi endelig nået ud på en vej, der endte i en sti, der endte i en serpenter-trappe, der endte på stranden. Og her var vi så. Med udsigt til Femmøller og Ebeltoft og Århus-bugten, hvor vi fik et fint blik på Mols-Linjens færge langt ude i horisonten med retning mod Odde.

Og så gik vi lige hjem. Fin tur. Oplevelsesrig. Et par sky småfugle og en anden lidt større. Alle ubestemmelige. Til gengæld var den musvåge, vi så over huset i morges, umiskendelig.

Huset på skrænten og landskabet omkring Fuglsø Strand

24. november 2020 - Sletterhage

Det er ikke blot badeværelser, der er forskellige i de huse, vi bor i. Også udstyret varierer voldsomt. Køkkenudstyret især. Nogen steder er der rivejern, andre steder intet. Osterskærere findes i mange typer. En kagerulle er vi endnu ikke stødt på. Det erstattes nu fint med en vinflaske. Tom eller fuld, lige meget. Rød- eller hvidvin, lige meget. Proptrækkere er der som regel, nogle virker endda. Men rolig nu, vi har selvfølgelig vores egen med. Ligesom kaffemøllen, så vi kan få friskmalet kaffe. Sammen med en ordentlig kartoffelskræller. Og en god køkkenkniv.

Som regel er der et tørrestativ. Både med og uden tørretumbler er det et gode. Det er rart at lufte tøj, der har været i tørretumbler, inden det kyles på plads i skabe og skuffer. Hvad gør man så, når der ikke er tørrestativ. Man laver sit eget, mellem 2 stolper i stuen.

Vores situation minder meget om dengang, vi startede som ulandsfrivillige med Mellempfolkeligt Samvirke i Zambia. I 1988. Der var der minsandten også stort behov for innovative løsninger. Det var i Kaunda's sidste tid som præsident. Der var mangel på alt. Selv tomme ølflasker var der penge i. Man kunne ikke købe øl uden at have tomme flasker med. Vi købte en kasse tomme flasker fra en MS-frivillig, der var på vej hjem. MS skulle stille bohavet til rådighed. Det gjorde de så. Ikke verdens nyeste, noget virkede, noget virkede ikke. Vi fik nyt komfur tre gange i løbet af den første måned. Sidste gang var vi nødt til at få materielforvalteren ud, så han ved selvsyn kunne se, at der var overgang i komfuret. Han blev først overbevist, da vi tændte for komfuret og flammerne stod ud af ovnen. For hvert nyt komfur, måtte vi i gang med den store rengøring. Rengøring var ikke MS frivilliges spids-kompetence.

Nå, men livet i Lusaka er en hel anden historie, som jeg kan spinde en ende over en anden gang. Sammen med en anden god historie om, hvordan jeg i 1989 fik rodbehandlet en visdomstand i Lusaka, mens den kvindelige tandlæge førte oppositionspolitik over telefonen. Fastnet, selvfølgelig, mobilen var ikke i brug i Lusaka i slutfirserne. Det forlyder, at kvinder er gode til multitasking. Hun var i hvert fald, min tandlæge. Rodbehandlingen holdt i 30 år. Jeg fik først visdomstanden fjernet for et års tid siden.

Tilbage til livet på Mols. I dag tog vi til Sletterhage, hvor skibene sejler tæt på kysten. Iklædt regntøj. Altså os, ikke skibene. Der kom ikke en dråbe regn i dag, men pyt. Det var en førstegangsoplevelse at se Sletterhage. Meget smukt sted. Vi vandrede Kystbefæstningsstien. Startede fra Sletterhage Fyr. Vi vidste ikke engang, at der var en gammel tysk kystbefæstning fra besættelsen. Men det er der. Radartårnet, Tysketårnet, kalder man det, står stadig og troner på en klint højt over havet. Med en fænomenal udsigt. Til Samsø, til Tunø, til Hjelms, til Århus Havn og på en klar dag kan man endda se spidsen af Sjællands Odde. Siger man. Hvis det er rigtigt, må man kunne følge Mols-Linjens færge hele vejen fra Odden til Århus. Utroligt. Der står også en rigtig kanon og troner på et kanondække.

På vejen hjem var vi lige en tur inden om Dagli' Brugsen. Efter kaffe. Egentlig imponerende hvor stort et udvalg af dagligvarer man finder så langt ude på landet. Hvor vejene stadig er ensporede og følger bakkernes forløb både vertikalt og horisontalt. Det er nok ikke her, man kører vanvidskørsel. Eller, det gør man vel egentlig, hvis blot man kører mere end 50 km/t.

25. november 2020 - Udsigt fra en bakketop

Man kan meget nemt blive blæst væk af den udsigt, vi lige nu bliver mødt af hver morgen. Lige neden for bakken marker med køer, kvier og kalve, lidt længere væk to meget store gravhøje fra forne tider, bagved er der udsigt til Begtrup Vig, omkranset af Mols Hoved og Helgenæs, langt ude kan vi i klart vejr se Århus Havn, Søsterhøj-senderen, Samsø og Tunø og færgetrafikken på Århusbugten. Fabelagtig.

I formiddag løb vi ned til Fuglsø Strand. Vores hus ligger 84 m over havet, så det var bogstaveligt, at vi løb ned til stranden. Fin tur. Nedad. Men vi skulle altså også op igen. Sejt, langsomt, men op kom vi. Vintersolen skinnede smukt mod øst ud over havet ved Fuglsø Strand.

Hjemme igen blev solen efterhånden dækket mere og mere af et let skydække. Det gjorde ikke udsigten fra vores terrasse mindre spektakulær. Kombinationen af skyer og sol var utrolig flot denne sene efterårsdag.

Dagens dramatiske himmel og løbetur

29. november 2020 - Små katastrofer sker jo

Vi har nu været hjemløse i 3 måneder. Et helt kvartal uden for hovedstaden. I Jylland altså. Bortset fra en endagstur til Gørlev.

Anne Marie skulle have været med på en workshop lørdag i København, i Nunca Mas regi. Da vi nu alligevel skulle til staden, kunne vi lige så godt kombinere det med en hel række andre gøremål, AM skulle til tandlæge på Christmas Møllers Plads, klippes hos Theis i Gothersgade, til læsegruppe i Rødovre, besøge Anne, en gammel kollega fra Dignity, der bor på Amager, drikke kaffe, på Café Europa, med en anden gammel kollega fra Dignity og se niece Berit.

Mig, jeg skulle blot have skiftet til vinterdæk. Altså ikke på mig, men hybrid. Hybriden er en Toyota C-HR, farve rødbrun, flot. Kørt 9.900 km. På 10 måneder. Mere kørsel end sædvanligt. Men nu er vi jo også på road-trip, så naturligt nok.

Nå, men vi kom nu også til frokost hos vores gamle venner, Rie og Michael fra Tete i Mozambique. De bor i Ålsgårde i et lille rækkehus, som de købte for snart mange år siden, da de, nogle år senere end os, kom tilbage til Danmark fra Mozambique.

Dengang i Tete var vi alle katte-afficionados. Ja, det vil sige, det er vi sådan set stadigvæk. Vi havde en hunkat og en kastreret hunkat. I Tete altså. Frederikke var navnet. Altså på hunkatten. Fantastisk kat. Hun var ikke kastreret. Det bliver hunkatte sjældent. Hun fik mange killinger, og hun havde besluttet, at hun kun ville føde i vores seng, en stor dobbeltseng, snedkereret for mange år siden på Daniko i Harare i Zimbabwe. Støttet af MS og DANIDA og SIDA og NORAD og USAID og mange andre. Frederikke fødte killinger og killinger. Men fødslen skulle altid foregå i vores dobbeltseng, og det skulle være, når vi var hjemme. Altid i vores frokostpause. Den var på 90 minutter og vi fik som regel en god lur i en times tid. Dog ikke, når Frederikke fødte. Og det skete altid i en frokostpause. Vi kunne høre det på hendes bjælen, når fødslen var nær. Havde nærmest indtryk af, at hun havde holdt ungerne tilbage i livmoderen, indtil hun kunne høre vores bil i indkørslen. Det var i Tete, Mozambique.

Nu er Ålsgårde jo noget andet end Tete, men alligevel blev Rie og Michael ved med at være katte-afficionados. De havde i mange år en kat, der hed Pemba. Herlig kat. Den er desværre lige afgået ved døden. Til stor sorg for alle, der kendte den. Pemba er i øvrigt en by i det nordlige Mozambique. Rie og Michael havde boet der nogle år før de kom til Tete, hvor vi allerede var. Dengang i Pemba var der borgerkrig, sådan rigtig krig, så man ikke kunne bevæge sig uden for provinshovedstaden. Altså Pemba. I Cabo Delgado. Det var provinsen. Dengang fik man en overlevelsestur til Maputo en gang om måneden. Det var hardship, men det er en helt anden historie, som jeg vil lade ligge til en anden gang.

Det var i fredags, frokosten. Der var flot, flot solskin hele vejen op mod nord til Ålsgårde. Lige indtil vi drejede ind på deres matrikel. Så steg tågen op af mulden. Da vi efter nogle timer skulle hjem igen, ja, det vil sige hjem var sådan set ikke hjem, men det hotel, vi boede på i København de par dage, vi boede i byen, hjem lige nu er Gulsøvej 12 i Fuglsø med den fabelagtige udsigt ud over Århus-bugten, Helgenæs og Mols Hoved, da var tågen vokset i intensitet, og vi kørte i en grød af tåge, indtil vi kom til Hørsholm, hvor næsten-fuldmånen dukkede op i øst og himlens smukke solnedgangsfarvespil dukkede op i vest.

Det var fredag, eller rettere, det var ikke hele fredag. Vi havde en middagsaftale med Berit på FAMO, Saxogade. De laver italiensk mad, når det er bedst. De startede nok for en 15-16 år siden. De er en italiener, der hed Fabio og en dansker, der hed Morten. De havde været sammen på EA-ORA, en anden berømt Michelin restaurant på Christianshavn, men blev enige om, at de ville have deres eget sted. Og det fik de. FAMO blev navnet på stedet. I Saxogade. De havde selvfølgelig også efternavne, men dem kan jeg ikke huske. Det ene italiensk, Fabios, og det andet dansk, Mortens. Nok noget med Andersen, Hansen, Jensen, Nielsen, Mortensen (tvivlsomt. for han hed nok ikke Morten Mortensen), Frederiksen, Ibrahamsen, Jørgensen eller noget helt andet. Fabios efternavn er nok noget italiensk.

Restauranten, FAMO, kan stærkt anbefales, skulle man komme på de kanter. I Saxogade.

Lørdag tog vi hjem. Med MolsLinjen. Og mundbind. Indtog en café latte, en capuccino, en croissant og en kanel-snurre. Og så var vi i Århus. Satte kursen mod Fuglsø, ankom omkring kl. 17.00. Huset var mørkt og koldt. 12 grader. Katastrofalt var det ikke. Troede vi. Indtil vi fandt ud af, at klimaanlægget kun

kunne spy kold luft ud i stuen. Men der var varmt på badeværelset. Med gulvvarme. Blev enige om, at her kunne vi ikke sove. For kort, for smalt, for trangt. Så kastede vi os rundt for at finde husets manualer. Det s..... klimaanlæg måtte vel kunne ændres til at kaste varme af sig. Vi fandt manualen. Det hjalp ikke. Nul varme, men koldt blæsevejr havde vi nok af. Inden døre. Overvejede badeværelsesgulvet endnu engang.

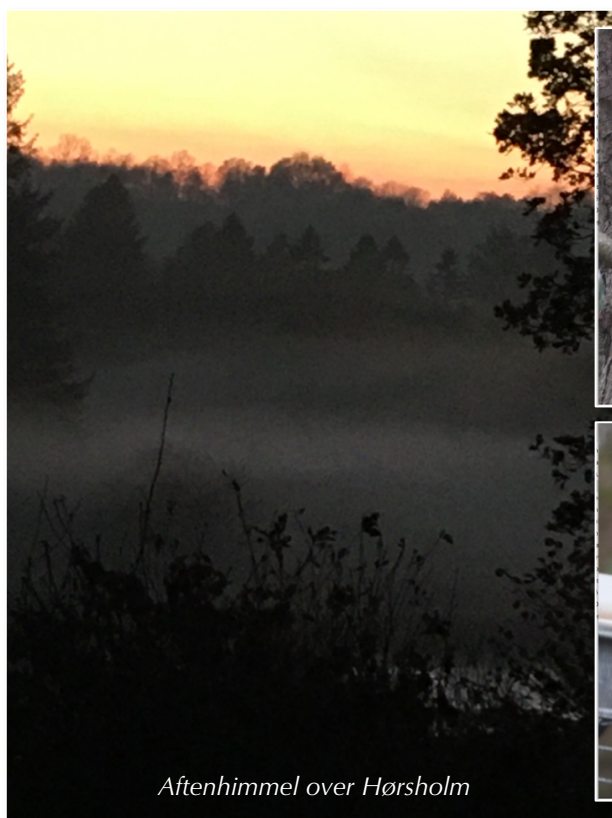
Nå, men så vi måtte vi jo have fat i NovaSol. Det er da en af fordelene ved at leje, og ikke eje. Ring til nogen. Her er det NovaSol. Jeg ringede, fik fat i en meget forstående kvinde, som fluks ville sørge for at sende en servicemedarbejder ud at se på anlægget. Det skete, han kom, han så, han tænkte, han justerede, han forklarede. "Det er lissom en computer", sagde han, "den skal også genstartes, hvis den er gået i strejke-mode". "Og det er det her anlæg", sagde han, "men nu har jeg genstartet" sagde han, "og nu venter vi lige en halv times tid for at se, om det stadig virker". Det gjorde det, minsandten. Han havde mange historier om klimaanlæg, mens vi ventede. Måske skulle vi have givet ham et glas vin, men han var i bil, så det var nok bedst ikke at friste ham, når han var på vagt. Og i bil. Vi satte temperaturen til 25 grader. Lidt højt, men det virkede. Nu er den nede på normalen. 21 grader. Ja, jeg ved da ikke, om det er normalen for alle, min mor havde f.eks. altid 25 grader i stuen, men nu er hun godt nok død for nogle år siden, og så kan det vel også være lige meget. Varmt var det i hvert fald.

Der var koldt i Fuglsø på kanten af bakken. Uden for. Det kolde vejr gav os en flot udsigt til Århus by night. Indenfor var der efter et par timer ganske lunt. Badeværelset var stadig varmt.

Nu har vi efter vores ekskursion til den store hovestad igen fundet os til rette. Det er søndag, og så er det løbedag. Vi luntede ned til Fuglsø Strand, intet problem. men op igen, oh my god, det var strengt.

Der er ikke mange fugle omkring huset, ud over de evindelige måger og råger nede over marken. Hen på dagen kom der godt nok et par musvitter på besøg, sammen med en drossel. Tror vi nok, det var. Droslen. Musvitter kan vi godt genkende.

PS: Hvis I undrer jer over alle de tangenter, som jeg som vanen tro bevæger mig ud af, så er det ingenting imod Georges Bercé Livet En Brugsanvisning. Der kan man tale om tangenthistorier. Dybt fascinerende bog. Vældig underholdende. Og morsom. En anden humoristisk fortælling er Stine Pilgård's Meter i Sekundet. Var i DR2 i aften. Anbefales. Bogen altså. Fås som paperback.

Aftenhimmel over Hørsholm

Drossel i fyrretræ

Musvit på skraldespand

30. november 2020 - Valhalla ved Karpenhøj Naturcenter

En af ulemperne ved at bo på toppen af en bakke er, at uanset hvor man går hen, går det nedad. Det er sådan set fint nok, bortset fra at man skal op igen.

Vores hus på skrænten af bjerget ligger omkring 90 m oppe i luften, og i dag gik vi, som så mange gange før, en tur ned til Fuglsø Strand. Det er en fin tur, nedad. Og op er vi da kommet hver gang. Også i dag.

Vores vandretur bringer os gennem Fuglsø Centret med sportshaller, restaurant, køkken, lagerplads, skulpturer og værelser i nydelige rækkehuse med en del år på bagen, ned ad vejen mod den offentlige strand, ensporet, altså vejen, ikke stranden, hen ad stranden det stykke mod syd, op ad serpentinertrappen, der godt kunne trænge til renovering, og op og ned gennem et stort sommerhusområde. Store og små huse mellem hinanden, nogle med udsigt til hav, andre nede i en dal med udsigt til sommerhuse. Hvad de skal der, er svært at svare på. Men de er der, dernede i dalen. Der er da i det mindste læ. Dog ikke læ for regnvand fra et skybrud, skulle der komme et sådant forbi.

Mod slutningen af turen går vi gennem et meget smukt område ved Karpenhøj Naturcenter. Her har man af uransagelige grunde, i hvert fald for mig, de har sikkert selv en god grund, opstillet et stort persongalleri af nordiske guder. Flotte træskulpturer med oplysende informationstavler. Og således fik vi opfrisket vores børnelærdom om de nordiske guder.

Det var ellers en stille dag. Den startede med sne på terrassen og bilen. Årets første sne. Det er blevet koldt, også indendøre. Hidtil har vi principfast undladt at bruge brændeovnen. Vi yder derved vores lille bidrag til at holde CO₂-udledningen nede 😊

Vi kigger opmærksomt efter fugle. Der er ikke meget liv på bjerget. En single-svane har vi set ved den lille dam flere gange. Den pynter. Ser lidt fortrydelig ud. Måske fordi den er single. Og de evindelige måger havde travlt neden for bjerget, da bonden med sin traktor og plov gjorde en grøn mark sort. Mågerne nød det, lød det til.

Dagene går, slut på efteråret, vinteren står for døren. Om blot 21 dage vender solen og dagene længes. Det gør vi også, længes efter sol.

Odin, norne og Fenrisulven

1. december 2020 - Dagligliv på bakkeskråningen

Vi er nu nået ind i december, julemåneden. Så sker der en hel masse. Man får sin indbakke fyldt med tilbud om julekonkurrencer. Jeg ved jo godt, at formålet er at få mig til at svinge dankortet. Toyota har en konkurrence med familien Hjul. Hvor fantasiløs kan man være? Jeg deltager naturligvis i konkurrencen. Sæt nu jeg vandt. Det gør jeg godt nok aldrig, vinder i julekonkurrencer. Som teenager i 50'erne, det var der godt nok ikke noget, der hed i 50'erne, teenager, men på et tidspunkt udskrev Horsens Folkeblad en konkurrence om et slogan, der skulle få flere folk i byen til at hænge altankasser op. Det skulle være et kortfattet og rammende slogan. Den konkurrence vandt jeg, fik 100 kr. i præmie og mit kontrafej i avisen med overskriften "Skoledreng vinder slogankonkurrence" eller noget i den retning.

Hvad sloganet var. Jo, det var: "Pynt op på facaden, med blomster til gaden". Ret godt fundet på af en teenager i 50'erne.

Julekonkurrencen fra Small Danish Hotels, hvor jeg minsandten også har et medlemskab, er endnu mere tåbelig. Her skal man finde en gave. Man får 2 forsøg. Hvis det ikke lykkes første gang, får man lov at prøve igen, indtil det lykkes. Det skal jo lykkes, for gaven er, at man får lov at booke et ophold på Ålbæk Badehotel eller et andet af kædens hoteller. Til rabatpris? Nej da, til fuld pris. Altså, hvor dum tror de, man er. Det minder lidt om "køb bananer, 3 kr. stykket, 3 for en tier".

Dagen i dag startede med tæt dis og tåge. Man kunne nærmest ikke engang se kanten af Begtrup Vig. Helgenæs og Mols Hoved var også væk. Gad vide, om de var forsvundet i havet? Det var de ikke. De kom frem henad formiddagen.

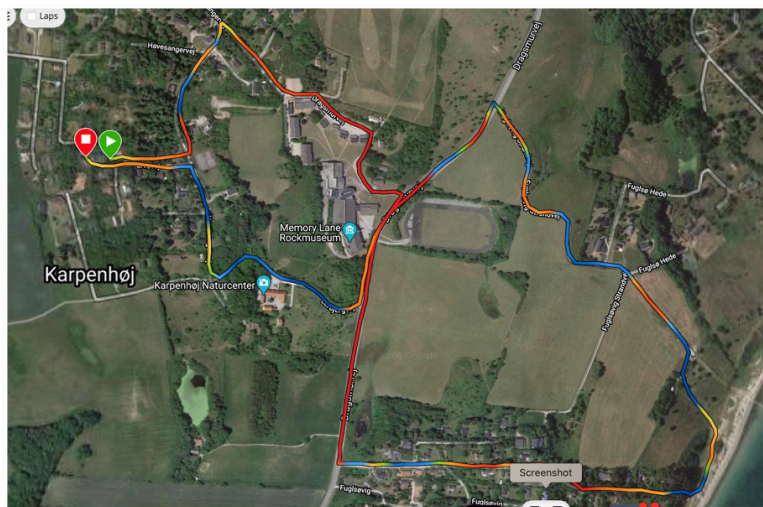
Dagen gik med at kigge efter fugle, meget få for tiden, efter pindsvin, ikke et eneste, efter muldvarpe, de er i naboens græsplæne, efter egern, de er her, men sky, efter måger og krager, hov, det er også fugle, efter rådyr, skulle være her et sted, efter køer, kvier, kalve og tyre, de er her, samle DR's julekalender, med limstift, saks og tape, skære frugt til yoghurt, lave te og kaffe, spise chokolade og Anne Marie's kanel-snurrer med æbler. Vi får også almindelig mad ind imellem.

Vi har vasket. I husets vaskemaskine, sådan en maskine er der jo. Desværre ikke helt stabil. Vi vaskede uldtrøjer på 30 grader. Eller rettere det troede vi. Vaskemaskinen var sat til 30 grader. Og så skulle det vel være i god orden. Det var det ikke. Anne Maries fine uldtrøje har nu stumpede ærmer, og man kan se hendes mave, hvis ikke det var fordi, hun har en undertrøje under. Min uldtrøje kan jeg ikke få over hovedet. Og slet ikke da ned om livet. Jeg overvejer at forære den væk som julegave til et forældreløst 3-års barn. Det er vist størrelsen. Lun var den. Er ikke sikker på, at den luner ret meget mere. Vi bør nok sætte en label på vaskemaskinen, så de næste gæster ikke ryger ind i samme problem.

Vi gik vores sædvanlige tur til stranden. Rettere, vi tog en lidt længere tur, men stadig til stranden. Jeg havde en flis-trøje på. Ulden var lagt til genbrug. Fin tur. Der er stadig liv i blomster og træer. Vi mødte en mand med en hund og fik en snak. Manden var fra et eller andet sted i nærområdet og var der for at luftet hund, sagde han. Det var nok rigtigt, han havde i hvert fald en hund med. Hunden var en jagthund, sagde han også, og den var himmelhenrykt for at få lov at rende frit rundt. Og det gjorde den, rendte frit rundt. Som den dog rendte. Utrolig energi, sådan en jagthund har. Han var glad for den, hunden, manden altså. Kunne man godt se. Hunden var af ubestemmelig race, men glad. Vel afrettet. Den satte sig fint ned, da den skulle fotograferes.

2. december 2020 - Vores løbetur

Vores løbetur går fra huset på Gulsurvevej 12 op over en lille bakke hen mod Havesangervej, hvor vi svinger til venstre og passerer forbi det feriehus, som hedder Badehotel Mols. Det er nyt, og absolut ikke et badehotel, men et stort og tilsyneladende velindrettet privat feriehus med en meget stor terrasse med udsigt ud over Ebeltoft Bugt. Over for Badehotel Mols ligger der endnu et stort, men endnu ikke færdigbygget feriehus. Muligvis er det blot under renovering. Noget kaotisk og rodet er det.

Vi følger interesseret med i udviklingen. Der var en tysk bil parkeret foran huset forleden dag.

For enden af Havesangervej drejer vi til højre og løber nu ned ad Gransangervej mod Fuglsø Centret. Gennemkørsel forbudt står der i begge ender af vejen. Det tager vi os nu ikke af. Det går stærkt nedad, så vi passerer Fuglsø Centret i højt tempo, så højt som det nu passer sig for en 77-årig og hans unge kone på 68. Vi drejer nu til højre ned ad Dragsmur-vej. Her er der dobbelt-sporet cykelsti og ikke mange cykler. Det kan vi godt lide. Det går stadig nedad en kilometers penge til Fuglsøvig. Her drejer vi til venstre og kommer nu ind på en typisk forsyningsvej til sommerhusene i området. Fuglsøvig går op og ned, mest ned. Her løber vi. Når det går op, går vi. Eller jeg går. Op til bakkens top, hvor jeg møder Anne Marie, der i mellemtiden har været nede ad bakken på den anden side og op igen for at se, hvor jeg bliver af. Fuglsøvig er egentlig en blind vej, men dog ikke mere blind, end at den fortsætter i en smal sti hen til skrænten ned mod havet. Skrænten er stejl, men venlige og forstandige folk, måske fra områdets grundejerforening, har i forne tider etableret en trappe, der som en serpentin snor sig ned til stranden. Lidt nedslidt er den, men den er der, og det virker.

På stranden stopper vi op og nyder udsigten ud over Ebeltoft Vig. Molslinjens færge, der betjener Odden og Ebeltoft, er lagt op for vinteren og ligger nu i færdigelejet uden for Ebeltoft. Det er oplagt, at den kommer i fart igen til foråret. På gode dage, og det var sådan en dag i dag, sidder der skarv og tørrer vinger på stolperne på badebroen. Molslinjens færger sejler dog fortsat fra Århus og kan ofte ses på havet ganske tæt på kysten. Her er der dybt vand næsten helt ind til Slettehage.

Fra stranden løber vi op over den græsklædte skråning mod p-pladsen for enden af Fuglsøvig Strandvej. I den græsklædte skråning har gode folk, Syddjurs Kommune måske, med en græsslåmaskine slået græsset i en smal stribe til en tydelig sti. Den følger vi op til et skilt, der meddeler, at Syddjurs Skovbørnehave bruger området til fornøjelige og opbyggelige udendørsaktiviteter, og om vi godt vil passe på ikke at mænge os med børnene. Af hensyn til Corona-smittefare. Corona eller ej, vi har hidtil hverken set børn eller pædagoger eller madpakker eller

børnehavebusser eller chauffører eller forældre eller bedsteforældre eller søskende, onkler og tanter. Men vi har set en mand med en hund.

Efter p-pladsen løber vi op ad Fuglsøvig Strandvej. Bogstavelig talt op. Næsten oppe passerer vi en genvej med en gennemgang over et kvægfold med køer, kvier og kalve. Vi overvinder fristelsen til genvejen og løber hele vejen op til enden af Fuglsøvig Strandvej. Her går det jævnt opad.

Nu er vi tilbage på Dragsmurvej, dog noget længere oppe, end da vi løb ud. Vi løber over Dragsmurvej og drejer til venstre ved dobbelt-cykelstien. Her går det igen nedad. Det er ikke en oplagt fordel, for vi mangler fortsat 20-30 højdemeter, før vi er tilbage ved vores udgangspunkt. Kort efter passerer vi Fuglsø Centret. Det går stadig nedad. Ved vejen op til Karpenhøj Naturcenter, på hjørnet med de 3 norner, drejer vi til højre og løber op forbi Karpenhøj. Efter p-pladsen løber vi op ad en lille smal sti, forbi Fenrisulven. Ved enden af stien er vi tilbage på Havesangervej. Her drejer vi til højre og kan nu begynde at se enden på vores løbetur. Det går jævnt opad, så jeg lunter, og Anne Marie løber. Når vi når til tennisbanen på højre hånd, drejer vi til venstre ind på Gulsurvevej. Efter 200 m med jævn stigning er vi tilbage ved huset, vores udgangspunkt, og her kan vi velfortjent strække ud, mens vi nyder udsigten fra terrassen ud over Helgenæs, landsbyen Kongsgårde med Dagli' Brugsen, Begtrup Vig, Molshoved, Århusbugten, Samsø, Tunø, bondegården Klokkeholm neden for bakkeskråningen med familiens juletræ og kvæg på marken. Så venter blot et fortjent bad.

Tidlig morgen i dag gav måger og råger flyveopvisning, da kvæget endnu ikke var sat ud på marken. Rågerne forlystede sig også med kvægets foder i foderpladsen midt på marken.

Når kvæget er ude, danser rågerne på foderet, mens andre blot kigger på.

3. december 2020 - Kalkmalerier og bytur

Vi havde hørt fra en nær bekendt, at der Hyllested kirke skulle være flot dekoreret med kalkmalerier. Indvendig. Siger vel sig selv, jeg kender ikke mange kirker, der er flot dekoreret udvendig med kalkmalerier. Kan det overhovedet lade sig gøre? At male på kalk udvendig. Vil det ikke forsvinde i den første regn? Vel, sådan kan man jo fundere over små og store ting i kirketiden.

Vi drog glade og fro afsted i den årle morgenstund, dvs. ved 10-tiden. Satte mobilens gps til Hyllested kirke, og mobilen selv i hybridens skærmdisplay, så vi kunne følge med i gps'ens instruktioner. Det gik fint indtil ganske kort før kirken. Så ville hybridens have, at jeg skulle svinge til venstre, mens jeg mente, at gps-ordren var til højre. Det er imidlertid begrænset, hvor længe man kan holde blikket mod gps-skærmen, man er jo forpligtet til at holde øjnene på trafikken. Det er, en passant, også strengt nødvendigt på de smalle, stærkt slyngende udkantsveje på Djursland. Så derfor smuttede det endnu engang. Der var et par km til kirken, da jeg drejede til højre og ikke til venstre, og jeg fandt egentlig først ud af det, da gps'en pludselig fortalte, at der nu var 4 km til kirken. Anne Marie opdagede intet, hun talte i telefon. Jeg sagde ikke noget, men lod som ingenting.

Næste gang, gps gjorde gnas, var ganske tæt på kirken. Den skulle ligge på Kirkevænget. Det gjorde den også. Kirkevænget har imidlertid en blindtarm, en lille blind stump gyde vinkelret på hovedåren. Hvem ku' nu vide, om man skulle følge hovedåren eller gyden. Jeg tog gyden, altså blindtarmen. Gps'en gjorde ikke vrøvl. Man kan da heller ikke stole på en gps. Tænkte, at der nok ville være en vendeplads med parkering ved kirken for enden af den blinde vej. Det var der ikke. Blindtarmen, gyden, endte i 2 store sten. Mit øjemål sagde mig, at der ikke var plads imellem de 2 store sten. Jeg testede ikke øjemålet, sikkert godt nok, men satte hybridens i bakgear og bakkede baglæns ud til gydens start. Her måtte jeg ind over en græsplæne for igen at komme ud på hovedfærdselsåren Kirkevænget. Resten var "piece of cake".

Kirken var ganske rigtig overbroderet med kalkmalerier. Ret interessant. Der var mørkt i kirken. Det er udkantsdanmark, man sparer på strømmen. Der hang store 20-armede elektriske loftslamper ned fra loftet. De kunne sikkert godt lyse. Juleaften måske. Vi fandt aldrig kontakten.

Der var ikke vejr til den store kirkegårdsvandring. Det var pivende koldt, 2 grader, blæst, chill-faktor -5. Vi frøs. Ind i bilen og næsen mod Ebeltøft. Her fandt vi Kvickly. Indkøb, derefter frokost på Karens Køkken på havnen ved Fregatten Jylland og så hjem til huset på skrænten. Her sneede det.

Resten af dagen har vi været i vinterhi.

Hyllested Kirke med kalkmalerier

6. december 2020 - Noget om at bo på en bakkekant og andre steder

Dagene går. Vi er halvvejs i opholdet på bakkekanten ved Mols Bjerge. Som det har været tilfældet de tre andre steder, vi hidtil har været bosat på vores odysse rundt i landet, har vi nu også her fundet en rytme, som dagene går. Fredag havde Anne Marie en hel dags frivilligt arbejde for Nunca Mas (se <https://www.nuncamas.net>), så da blev det blot til en vandretur ned til stranden og tilbage. Koldt var det. Strid modvind den ene vej og god rygvind den anden. Godt vi har fået det varme vinterundertøj, hue og handsker med.

I går lørdag fik vi besøg af et par rådyr. De stod i græskanten af matriklen og kiggede sig interesseret rundt. Jeg stod i terrassedøren og kiggede interesseret på dem. De så mig ikke. Der er vel 20 meter fra huset til græskanten.

Efter nogle minutter forsvandt de lige så stille ind i skoven. Et smukt syn. Ja altså ikke at de forsvandt, men at de overhovedet havde været her.

Om eftermiddagen tog vi på Kalø Slotsruin. Vejret klarede op over Helgenæs, men ikke så snart vi havde sat os i hybridens kom der en ret kraftig regnbyge.

Endnu en gang var vi heldige, for regnen var ovre,

inden vi parkerede bilen. Gåturen var helt tør.

I dag løb vi den sædvanlige ottetalstur ned til stranden og op igen. Vejret holdt tørt, men blot fem minutter efter, at vi var hjemme, startede regnen. Hvor heldig kan man være?

Der er noget fascinerende ved at bo på en bakkekant med udsigt. Man kan se hele horisonten rundt, nyde naturen, følge vejrets skiften, se fugle, dyr og menneskers færden og træerne forandre sig med årstiderne.

Vi har prøvet det før, at bo på en bakkekant med udsigt. Senest i Tete i Mozambique i fire år i slutningen af 90'erne. I et hus med terrasse og udsigt ud over Zambezi-floden og den store flade savanne bag floden. Her sad vi mange aftener og så på lyn over savannen, når regntiden nærmede sig. Men det er en helt anden historie end den, jeg nu vil fortælle.

I starten af 90'erne boede vi i et års tid i Gokwe, en lille provinsby i Zimbabwe, i et hus på en bakkeskrænt, som MS havde bygget. Huset altså. Her var der fra terrassen en flot udsigt ud over savannen med græssende zebraer, giraffer, antiloper, gnuer, strudse og mange andre. Der var flest zebraer. Der var vist også en løve en gang imellem.

Vi var i Gokwe som MS-frivillige. Forinden havde vi gennem tre år rejst rundt i Zambia og Zimbabwe som konsulenter med fokus på styringen af MS-støttede projekter. Dengang var det danskere, der stod for projektstyringen, og det var ikke altid, sjældent faktisk, at de tømrere, snedkere, mekanikere, tæppevævere, syersker, pædagoger, sociologer, glaspustere, sygeplejere, bartendere og skolelærere, som MS sendte ud, havde ret meget forstand på projektstyring. Da de også havde ansvaret for projektets økonomi, en alvorlig sag for en håndværker eller skolelærer med meget begrænset forstand på økonomistyring, havde MS fornuftigt nok indset, at det kunne fremme forståelsen, hvis der kom nogen forbi og hjalp dem. Og det gjorde vi så. I tre år kørte vi rundt i de to lande, nåede at besøge alle provinser, 15 i Zambia og 9 i Zimbabwe. Vi holdt et gennemsnit på 100.000 km på landevejen om året. Det var sjovt, spændende, og ofte udfordrende. Hvad siger man f.eks. til en dansk projektleder, når man spørger ham, hvor han opbevarer projektmidlerne og han svarer: "Dem har jeg i venstre lomme, i højre har jeg mine private penge – eller hvordan er det nu, er det omvendt"? Det er ikke bare en god historie, det skete faktisk engang i Zambia.

Det var nu ikke alle ulandsfrivillige, der så med milde øjne på vores konsulentvirksomhed. Vi hørte ofte udsagnet: "I er jo ikke rigtig frivillige". Som om det at være "rigtig" frivillig indebar at bo langt ude på landet uden vand, el og ordentlige toiletforhold. Hvis det er kriteriet for at være rigtig frivillig, så blev vi

det paradoksalt nok først dengang, vi på en Danida-kontrakt boede i Urambo i Tanzania. Her var der hverken el, vand eller ordentlige toiletforhold i byen. Strøm klarede vi med solceller, et stort batteri og en generator, men vand var ikke altid en selvfølge. Da min mor, søster og svoger besøgte os i en lille uges tid, i 2001 var det, havde vi så lidt vand, at vi kun skyllede ud i toilettet én gang om dagen. Men det er også en anden historie.

Tilbage til Gokwe. Efter at have kørt landevejene tynde i tre år, var vi efterhånden blevet motiverede til at få et mere stillestående liv end rakkeriet på landvejene. Da vi så blev tilbudt at overtage to stillinger i Gokwe, slog vi til. Paradoksalt nok skulle vi afløse de to frivillige, der havde været de mest skeptiske i forhold til vores indsats. Kanske det skyldes, at de ikke mente, de havde behov for hjælp. De var meget kloge. De var skolelærere. Uden sammenhæng i øvrigt. Det blev et fint match, Gokwe og os. Vi havde et fint år i Gokwe, virkeligheden måske den bedste tid af de 15 år, vi var ude.

Den ene af de to stillinger var som Wildlife-rådgiver og den anden Strikke-, sy- og hækle-rådgiver. Landekoordinatoren havde tænkt sig, at jeg skulle være Wildlife-rådgiver og Anne Marie Strikke-, sy- og hækle. Det havde vi ikke. Det duede ikke, sagde vi, for Anne Marie kunne kun strikke, sy og hækle til husbehov og var i hvert fald ikke i stand til at lære fra sig på et tilfredsstillende højt, teknisk niveau. Den købte han, så Anne Marie blev Wildlife-rådgiver, mens jeg så skulle udfylde den anden post. Koordinatoren og jeg blev hurtigt enige om, at det nok ikke duede, at jeg blev Strikke-, hækle- og sy-rådgiver, eftersom jeg hverken var i stand til at strikke, hækle eller sy. Min mor var udlært dameskrædder, og hun havde oplært mine to søstre i at strikke, hækle og sy, men ikke mig. Til gengæld var jeg god til at gå ned med skralde-spanden og hente koks i det mørke kælderrum. Det nægtede mine søstre.

I stedet blev jeg Kooperativ-rådgiver med fokus på at lære småhåndværkere driftsøkonomi, skomagere, skræddere, tømrere, snedkere, mekanikere, trædrejere, både individuelt og i grupper, som også omfattede kvindegrupper med kommerciel strik-, hækle- og sy-produktion. Jeg uddelte gerne ros, når jeg så et særligt fint stykke håndarbejde, især hvis de kunne sælge det til en pris, der gav overskud. Det kneb det ofte med. Det var i øvrigt mit indtryk, at formålet med kvindegruppernes strikke-, hækle- og sy-møder lige så meget havde et socialt som et kommercielt formål. At slippe væk fra en tyrannisk og ofte drikfældig husbond, og dem var der en del af på landet i 90'ernes Zimbabwe, har jo værdi i sig selv.

Anne Marie havde i øvrigt verdens bedste frivillig-job som Wildlife-rådgiver. Der var en wildlife research station i distriktet med stort set alt, hvad hjertet måtte begære af vilde dyr. Og ingen offentlig adgang. Det tog et par timer at køre derud, og her tilbragte vi mange timer med at se på vilde dyr.

Og sådan gik der et års tid, godt og vel. Med at sidde på terrassen og se på zebraer på savannen neden for huset. Sådan husker jeg det i hvert fald.

Her på kanten af Mols er der ikke mange zebraer at skue. Ej heller savanne. Men marker er der, og køer, kvier og kalve er der også. En gang imellem dukker der et par rådyr op på matriklen.

Og udsigten er ikke så ringe endda. Selv uden zebraer.

7. december 2020 - Strid blæst over Helgenæs

Vinden var i sydøst. Der var læ ved huset på bakkekanten. Vi tog til Ryes Skanse ved Dragsmur mellem Mols og Helgenæs. Vi havde ikke lige gennemtænkt, at skansen ligger helt åben på en bakketop, uden skærm mod vind fra sydøst, så jeg skal da love for, vi blev blæst igennem.

Udsigt fra Ryes Skanse

varmen på overkroppen. Til sidst regnbukser, regnjakke, halstørklæde, en lun hue og handsker. Og til allersidst gummistøvler, hvis det regner slemt. Det gjorde det ikke i dag, regnede slemt, kun regnede, hvilket ikke er helt det samme, så jeg nøjedes med de varme, vandtætte vandresko. Anne Maries omklædningsprocedure er nogenlunde ligesådan. Hun tager blot lidt mere uld på kroppen. Jeg har et noget større, selvisolerende lag på kroppen end hende, så mit behov for uld er ikke så stort.

Omklædningsseancen er ret identisk med den, vi var igennem, da vi var på ekspedition i Antarktis. Her skulle vi så godt nok lige have desinficeret gummistøvlerne, inden vi gik i land, så Antarktis slap for import af forurenende materiale. Dengang var det to gange om dagen, hver dag, at vi gik igennem en sådan omklædningsseance. Som regel mellem omkring kl. 6 morgen og midt-eftermiddag. Her er det da kun en omklædning om dagen. Foreløbig.

Da vi endelig var nået i læ ved Antarktis efter 36 timers sejlads med 5-8 m høje bølger over Drakestrædet, blev vi kaldt til samling til en briefing om de følgende dages program. Det var her det første lille chok kom og jeg tænkte "min sjæl, hvad vil du her?", da ekspeditionsbossen fortalte os, at hvis vi troede, vi var på ferie, så kunne vi godt glemme det. "Det er en ekspedition", sagde hun, og fortsatte: "I vil blive vækket i morgen tidlig af skibets centrale anlæg kl. 5". Sådan gik de næste 10 dage med at klæde om, desinficere gummistøvler, gå i gummibåd, blive fragtet på land, kigge på pingviner, gå i gummibåd, blive fragtet tilbage til skibet, desinficere gummistøvler og klæde om igen. Efter 10 dage med pingviner alle vegne, og det var bogstavelig talt alle vegne, millionvis af pingviner, de har kun få fjender på Antarktis, sæler især, men det er begrænset, hvor mange pingviner en sæl kan spise på en dag, så altså der var mange pingviner. Rigtig mange pingviner. Til sidst måtte jeg nødtvungent fortælle en af guiderne, at jeg led af TMPS (Too Many Pinguins Syndrome). Om jeg ville tage turen til Antarktis igen. Ja absolut, til hver en tid. Glemmer aldrig, den juleaften vi havde på bagdækket af skibet med udsigt til sneklædte bjerge hele horisonten rundt, i strålende solskin og 8 graders varme. Men det er en anden historie.

Her på bakkekanten desinficerer vi ikke gummistøvler. Ellers er der er såmænd ikke den store forskel. Eller, det er der. Vi skal selv lave mad, brygge kaffe og te, rydde op, gøre rent, rede senge, vaske tøj, tørretumble købe ind og alt det andet, der hører til en almindelig dansk husholdning.

Men det er nu heller ikke så ringe endda.

Det regnede, da vi skulle afsted. Det gør os ikke noget. Vores regntøj er både regn- og vindtæt. Men det er jo vinter, så at gå tur i naturen er ikke bare noget, man lige gør. Af med alt tøjet, på med de lange underhylere og den varme bluse, dernæst bukser, t-shirt og en varm bluse. Jeg har fået købt mig en erstatning for den uldbluse, der fik en vask i en vaskemaskine, der ikke kunne styre vandtemperaturen, og derfor endte med at blive en overarmsmuffe.

Med den nye bluse går det fint igen med at holde på

8. december 2020 - Noget om dyr

Det blev solskin i dag. Ganske vist kun et par timer i eftermiddag, og ganske vist kun til den ene side af huset på bakkekanten, men solskin blev det. Så meget, at vi kunne følge skibenes sejlads på Århus-bugten. Det er længe siden.

Vi gik vores sædvanlige tur til Fuglsø Strand, da solskinnet var på sit højeste. Havde dog ikke indset, at solen ikke skinnede på Fuglsø-siden, så det blev mest gråvej. Stranden er nu altid pæn, så pyt. Fandt ud af, at der står en stor havtornebusk. Underligt, at man kan gå forbi dag ud og dag ind uden at lægge mærke til det. Temmelig ignorantisk. Havtorn er godt til både kryddersnaps og marmelade. Måske skulle man tage ved lære af årets DR julekalender, hvor faderen blander æbleskiver og spiritus til æblet. Marmeladesnaps kunne sikkert blive en stor salgssucces. DRs julekalender er i øvrigt fremragende i år. Igen, igen. Se med.

Dyr ser vi ingen af for tiden. De havde taget kvæget ind fra marken ned mod Fuglsøvig. Godt, vi har vores egne kæledyr med os. Gombe og Knuth hedder de. Gombe er chimpanse og Knuth isbjørneunge. Gombe er en fødsels gave til Anne Marie fra engang i 90'erne. Jeg havde været i Danmark alene og mente, at det ville være en fin gave. Det var da også. Gombe har fulgt os i tykt og tyndt i mange år. Vi havde ham med hjem engang i flyet. På Business Class. Til nogen undren for stewardesserne. Det var dog ikke ren Simon Spies, han havde ikke sit eget sæde.

Min kat var med i Maputo fra 1993 til 1996. Bettemus hed han. Vi sendte ham derned som fragtgods gennem et fragtfirma. De tog sig af alt papirarbejdet og transporten. Til en uhyrlig høj pris. Men hvad gør man ikke for de kære dyr. Han nåede frem i god behold og havde en fin tid i Maputo. Vi sendte ham også hjem som fragt. I sin egen transportkasse. Det var noget billigere. Vi sørgede selv for alt papirarbejdet og for at booke en billet til ham. Et par timer før flyet skulle afgå, kørte vi ud og afleverede ham i lufthavnen. Så langt så godt. Anne Maries søster skulle hente ham i Billund dagen efter. Så startede panikken. Der var ingen Bettemus med TAP, det portugisiske luftfartsselskab. Ringede søster Jette og fortalte. Så måtte jeg ud i lufthavnen i Maputo for at finde ud af, om han var kommet med flyet. Mødte en sød lufthavnskvinde, meget forstående. Det første, hun spurgte om, var: "Har I sendt ham over Johannesburg?" "Nej", svarede jeg, "direkte over Lissabon, men hvorfor spørger du?" "Godt", var svaret, "for så havde han været spist nu". Således beroliget ringede vi til Jette og sagde, at flyet nok blot var forsinket. Ganske rigtigt, Bettemus dukkede op et par dage efter. Han havde haft det fint i Lissabon. Portugiserne er glade for kæledyr, så han var blevet luftet og fodret og vandet og dikkedikket til den store guldmedalje, forlød det. Nogle uger efter kom vi selv hjem til gensynet med Bettemus. Vi tog ham ikke med ud igen, de sidste år af sit lange liv levede han hos Jette.

Men så var det, at vi fik Gombe i stedet, og han har været en fuldgod erstatning (næsten). En af fordelene ved Gombe er, at han ikke inviterer naboens kat ind i stuen. Det havde Bettemus en vane med. Det kunne godt være ret problematisk. Det år, vi boede i Søvind uden for Horsens, havde vores naboer en rigtig bølge af en hankat. Han var ikke-kastreret, det var begge vores katte. Anne Maries kat hed Pusser,

og han var ellers en ordentlig krabat, men intet imod naboens ikke-kastrerede hankat. Jeg er ret sikker på, at han inviterede sig selv ind i vores hus. Det var vi ret trætte af, for ikke-kastrerede hankatte har det med at strinte i alle hjørner. Og det stinker. Der blev brugt mange flasker Rodalon. Vi klagede til naboerne, uden held. Vi hørte senere, at katten havde overbegjort bagsædet af deres bil. Og så blev katten endelig kastreret.

Nu har vi altså kun Gombe og Knuth. Men det er nu også meget hyggeligt.

11. december 2020 - Gråt i gråt i gråt i løb

Hørte i går formiddag, at solen i december kun havde været fremme i 1 time og 20 minutter. På 11 dage. Det svarer til omkring 7 minutter pr. dag i gennemsnit. Det er da trist, vejret. I dag kunne vi ikke engang se ned til kanten af mols. Århus buget var væk. Den kunne have været tørlagt, uden at vi havde opdaget det.

Vi gør ikke ret meget. Sover, spiser, læser, ser på disen, snakker om vejret, lurer på, om der skulle være en lille interessant fugl at se. Eller måske et rådyr. Nada. Kun de sædvanlige råger og måger og tåger. Går en tur, den sædvanlige, det er ikke værd at køre op i bjergene og se på udsigten. Der er ingen. Løber hver søndag og onsdag, som vi plejer. Den sædvanlige tur. Den kender vi. Ingen overraskelser. Ved, hvor vi skal gå, af nødvendighed, og hvor vi kan lunte. Gør vi gerne nedad.

Jeg har altid løbet. Altid og altid, jeg startede nu først i 9-års alderen. Det var i 1952. Selv i troperne, hvor vi boede i 15 år, løb jeg regelmæssigt. Jeg er ikke så påvirket af varme. Har det egentlig fint med at løbe i +30 grader. Løb i varme lande er en speciel oplevelse. Mere speciel, hvis det er et sted, hvor folk ikke er vant til at løbe. Ej heller hundene, der er vænnet til at gå og gerne løbe efter folk, der løber. Jeg husker, hvordan det var at løbe i Urambo i Tanzania. Her anså man folk, der løb for temmelig skøre. "Tænk, de har en bil", tror jeg folk tænkte, "og så lader de bilen stå og løber i stedet". "Og hvor skal han egentlig hen i det tempo?" I slutningen af vores ophold, for 20 år siden, havde jeg bestemt mig for at træne mig op til min første maraton. Jeg løb og løb og løb af de støvede veje i udkanten af byen. Mødte den første hund efter en et par hundrede meter. Den gøede. Det hørte den næste hund 100 meter længere fremme. Ud fra bostedet og se, hvad der skete. "Nå, en løber," tror jeg den tænkte, "så skal der gøres". Og det blev der hele vejen. Jeg var til sidste oppe at løbe 15 km hver morgen. Tænk, hvor mange hunde jeg har vækket og holdt beskæftiget med at gå i de måneder, hvor jeg fulgte min træningsplan. Som, en passant, ikke var særlig avanceret. Den gik blot ud på at løbe længere og længere hver uge. Det gik godt i et par måneder. Så begyndte jeg at få ondt i knæene. Dem begge. "Nå", tænkte jeg, "det kan vel løbes væk". Og så måtte jeg til min store ærgrelse glemme alt om min første maraton.

I Tete i Mozambique boede vi, som jeg vist har fortalt, i et stort, godt Danida-hus. Det hed det, fordi Danida havde betalt for opførelsen. Det var sidste i en række på fire huse, hvor de tre huse var indrettet til beboelse for Danida-rådgivere. Det fjerde hus, det første fra byen, var egentlig indrettet ligesom de tre andre, men da der ikke var ordentlige hotelforhold i Tete i 1980'erne, havde Danida besluttet at bruge det som gæstehus, så alle besøgende til Danidas program i Tete havde et nogenlunde ordentligt sted at opholde sig, når de var på projektbesøg. Det kunne være ambassadens projektfolk, eller ambassadøren, eller såmænd også udviklingsministeren. Når det sidste var tilfældet, stod Tete på den anden ende. I hvert fald folk, der havde noget med Danida-programmet at gøre. I vores tid i Tete havde vi både besøg af Poul Nielson og Jan Trøjborg. Speciel oplevelse begge gange. Men absolut interessant.

En bairo er blot det portugisiske navn for en bydel. Den her bairo var ikke rigtig kloakeret, i hvert fald ikke godt nok, så der var rigeligt med rindende affaldsvand i bairo'ens sandede stræder, der hældede svagt ned mod Zambezi-floden. Her i denne bairo havde køer, grise, ænder, høns, hunde, geder, gæs, kyllinger, ællinger og børn selvfølgelig en herlig legeplads.

Fra vores hus på kanten af bairo'en tog jeg mange morgener en løbetur. Ned gennem bairo'en, ud i et industrikvarter, hen ad en trafikeret grusvej, eller rettere sandvej, op ad en sidevej og hjem til huset. En fin tur på vel en 5-6 km. Varmt var det, men dog udholdeligt, ikke meget over 30 grader tidlig morgen. Op ad dagen nåede temperaturen ofte over 40 grader. Det er lidt varmt. Mildt sagt.

Jan Trøjborg, der blev Udviklingsminister i 1999, var på besøg umiddelbart efter at han overtog posten fra Poul Nielson. Jan Trøjborg var født i Horsens, og boede i øvrigt i den samme andelsboligforening i Horsens, som jeg var vokset op i. Vi boede i 7A, mens Jan boede i 13A. Ikke samtidig, Jan var nogle år yngre end mig. Dengang i 1999, da Jan Trøjborg kom på besøg i Tete, var han en ivrig motionsløber. Og motionscykelløber. Det blev han ved med at være, også da han senere blev borgmester i Horsens, og indtil han ganske tragisk og uventet døde af et hjertestop i 2012 under et Giro d'Italia motionscykelløb mellem Horsens og Juelsminde. Det var 2012.

Jan Trøjborg var, som sagt, en ivrig motionsløber, og han havde ikke tænkt at sætte løberiet på hylden, selv om han var udviklingsminister og på besøg i Tete. Så han spurgte pænt den samlede danske Danida-

koloni i Tete, hvor han kunne udføre sin morgenløbetursrutine. Da jeg boede blot tre huse fra gæstehuset, hvor Jan Trøjborg opholdt sig de 3-4 dage, han var i Tete, så tilbød jeg naturligvis, at vi kunne følges ad. Og det gjorde vi så. Op kl. 6 ved solopgang, og så ud igennem bairo'en med grise, hunde, høns og alle de andre dyr i lystig morgenaktivitet. Det var en fin ordning. Og sikkert også meget oplysende for en udviklingsminister på sit første besøg i Mozambique. Jeg er dog ikke sikker på, at ministersekretæren var så begejstret. Etiketten for ministersekretærer tilsiger dem altid at opholde sig ved ministeren. Således også her. Han var tvunget til at løbe med. Han var ikke en naturlig løber, kan man vist godt sige. Men fair nok, han løb med, noget bagud, men med løb han.

Her på vores bakkskrænt i Mols havde vi i går besøg af Anne Maries søster Jette. Hun havde problemer med sin computer, kunne ikke sende og modtage mails. Det lykkedes mig ikke at hjælpe hende af med det problem.

Til gengæld er hun nu på facebook og kan følge folks skriblerier. Hun fik en 20-30 venner i løbet af en halv times tid. Men det er også en stor familie, Anne Marie og Jette har.

Sammen med de andre søskende, Per (76), Bodil (77), Lis (86), Frede (87), Gunnar (90 om 24 dage), Else (91) og Vagn (92). Det er blot de levende, fire er døde. Der er godt nok mange fødselsdage, guldbryllupper, diamantbryllupper, og alle andre slags festdage at forholde sig til. Og så har jeg slet ikke nævnt svogre og svireinder, ægtefæller, nevøer og niecer, deres ægtefæller, børn og børnebørn og der er faktisk også oldebørn i familien. Vi mødes hvert andet år i juni for at følge op på, hvad d er er sket på familiefrenten. Næste gang i 2021, hvis Corona vil. Vi plejer at være omkring 100 personer. Fed weekend.

Her på bakkekammen sluttede dagen med endnu et flot syn af Århusbugten.

12. december 2020 - Gensyn med Knebel Plantage

Der er kongerøgtelse i TV, det er ikke lige mig. Hvad skal landet med en familie, der ikke har gjort andet end at blive født af en person med såkaldt blåt blod i årerne. Blåt blod, sikke noget sludder. Blod er rødt. Der er folk, der siger, at det er synd for dronningen, at hun ikke fik lov at fejre sin fødselsdag på Amalienborg Slotsplads. Hvad synd er der i det? Fyldte hun ikke år alligevel? Tog man hendes apanage fra hende? Monarki er ikke lige mig. Nå, jeg må nok hellere stoppe nu.

I dag besluttede vi at gense Knebel Plantage. Vi var der i sommer, gik der et par gange, nød det virkelig. Det var i juni. Vi var der for at fejre vores gamle veninde Bodils runde fødselsdag. Hun havde lejet et kæmpestort feriehus ved Knebel Strand i en uge med plads til 26 overnattende gæster. Til sin familie. Der var ikke så mange i starten af ugen, så vi fik lov at fylde op, indtil resten af familien arriverede. Dengang gik tiden med at vandre rundt i Mols skønne bjerge. Selv om huset lå tæt på vandet i Knebel Vig, var vejret ikke lige til badning. Det er det nu sjældent i Danmark.

Nu var vi her så igen. Gik den samme tur som i juni. Skoven var den samme, i hvert fald granskoven. Løvtræerne havde mistet deres blade. De kunne nu godt bruges til at klatre i alligevel, syntes børnene. Vi havde Naturstyrelsens officielle kort med. Det er i stor målestok. Vi havde planlagt at tage en afstikker op til Tinghulen, men så langt kom vi ikke. Vi drejede mod syd for tidligt, endte dog i samme stykke af Molsbjerg-Stien, som vi havde planlagt.

Der var en del nissehuer sat op i træerne med jævne mellemrum på vores rute. Nogen havde nok planlagt en lille julerundtur. Hyggeligt.

Der var dog sket ændringer. I stedet for en p-plads et par km inde fra Knebel By, er der nu etableret en Naturbørnehave. En klar forbedring.

Vejret var, som vejret nu er på denne tid af året. Gråt og trist, fugtigt, men uden regn. Udsigten fra toppen af Knebel Plantage var fabelagtig. I solskin. Det var der ikke. Men flot alligevel.

Knebel Plantage er i øvrigt en del af Nationalpark Mols Bjerge.

Vi vender tilbage engang.

13. december 2020 - Dyrebesøg

Da vi gik ud ad vores dør i morges for at starte på den sædvanlige søndagsløbetur, lå denne lille fætter på terrassen. Går ud fra, at det er rævelort. Huset har et automatisk lys udenfor, der går i gang, når en person eller dyr går ind i lysfølerens område. Det sker jævnligt, at lyset blusser op om aftenen, når vi sidder inde, og der i øvrigt er stille udenfor. Det er det meste af tiden. Jeg styrter ud for at se, hvem det er. "Hvem der", råber jeg så. Har endnu ikke fået svar.

Besøg af dyr på terrassen må man vænne sig til, når man bor på øde steder. Såmænd ikke blot på øde steder. Da vi boede i Tete, havde vi tit slanger på besøg. Vi havde også en kæmpestor lizard. En lizard er et firben, noget større end de danske. Denne her lizard levede i buskadset på skrænten ned mod Zambezi-floden. Den kom tit på besøg på vores græsplæne, som gik helt ud til skræntens kant. Her startede buskadset, og det var tropetæt og ugennemtrængeligt, men altså ikke for lizards. Det var egentlig ganske hyggeligt. I starten af vores ophold havde vi også tit besøg af naboens utilpassede og uopdragne store hund. Vi havde katte, og det kunne det uopdragne kræ ikke stå for, så den piskede gøende ind i vores have for at få fat i vores katte. Det lykkedes den aldrig. Vores katter smuttede blot op ad terrassestolperne og kiggede ned, mens nabohunden, det uopdragne skarn, stod nedenfor og gøede som en gal. Hvad den vel også var. Vi spurgte venligt naboen, om ikke han kunne sætte et hegn op, så vi slap for hundens besøg. Det kunne der ikke være tale om, det var da ikke hans problem. Vi kunne lade være med at have katte. Han var for øvrigt også Danida-rådgiver. Ubehagelig stodder. Ikke alle Danida rådgivere er lige fornøjelige at være sammen med. Problemet løste sig efter nogle måneder. Han blev sendt hjem.

Vores hus i Tete lå som det sidste i rækken noget udsat, så der kom slanger på besøg. Ikke ofte, men det hændte. Vi havde en lukket garage. Lukket og lukket, der var godt nok ingen port, men på de andre sider var den lukket. En søndag med bilen i garage havde en stor kvælerslange fundet ud af, at det var hyggeligt at sætte bo i bilen. Så det gjorde den. Det fandt vores vagtfolk ud af, og de var rædselsslagne. Vi havde et helt folkehold, en kok, en gartner og seks vagtfolk, der holdt vagt i to-mandskift, 24 timer i døgnet, alle ugens dage. Folkehold har man i troperne til alt det grove. Madlavning, opvask, rengøring, tøjvask, strygning, havepasning og alt andet praktisk. Til gengæld havde vi hverken opvaskemaskine, vaske-maskine, tørretumbler, støvsuger eller græsslåmaskine. At have folkehold er en helt speciel oplevelse. Hvordan det spænder af, er en helt anden historie, end den jeg var i gang med.

Der var altså kommet en stor kvælerslange ind i vores bil, der stod i den lukkede garage uden port. Uden for stod der to rædselsslagne vagtfolk og en lige så rædselsslagen gartner. Der gik lang tid med at finde ud, hvordan man skulle få slangen ud. De var ligesom enige om, at de ikke kunne lade den være i bilen i længere tid, så ud skulle den. Men hvordan? Det kræver altså nogle timers drøften frem og tilbage, partnerne imellem, heri ikke medregnet slangen, som stadig lå i bilen og hyggede sig. Mozambique kan få lang tid til at gå med at diskutere et forholdsvis simpelt problem. Man kan da blot ryge den ud. Hvordan de til sidste blev enige om at få den ud, husker jeg ikke, men ud kom den og blev banket ihjel med en rafte. Der blev lagt kræfter i, kan jeg garantere for, og da den var død, blev hovedet skilt fra kroppen med en økse. En slange er en seriøs sag.

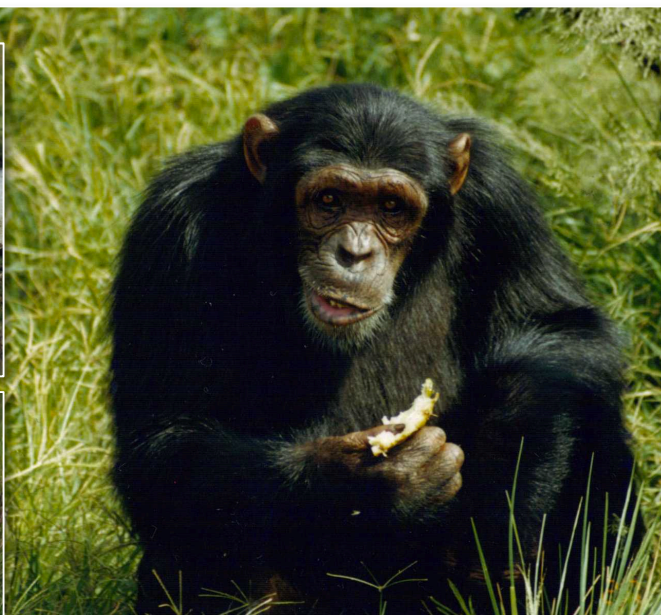
I Urambo havde vi også tit besøg af slanger. Og skorpioner. De var som regel uskadelige. De nåede sjældent at komme helt ind i huset. Det skete en enkelt gang, at en lille skorpion havde forvildet sig ned i min computertaske. Der lå den lige så stille nede i bunden og hyggede sig. Det burde ikke noget større problem, den fandt vel ud igen, når den blev sulten, men lige denne her skorpion havde besluttet sig for at finde fred og ro i min computertaske lige netop den dag, som vi rejste tilbage til Danmark for at fejre Anne Maries 50-års fødselsdag. Det var i maj 2002. Vi fik altså den her lille søde, eller rettere ikke så søde, skorpion med til Århus, hvor vi boede hos en af vores gode venner. Ditlev hedder han. Dagen efter

tog Anne Marie til Sæby for at forberede 50-årsfesten, mens jeg blev hos Ditlev. Jeg havde noget arbejde, jeg skulle have lavet, så jeg tømte computertasken og for at være helt sikker på at få alt med op, lod jeg lige min fingre løber igennem bunden af tasken. Det skulle jeg aldrig have gjort. Jeg mærkede noget, der føltes som et nålestik. Det var det ikke, for et nålestik giver lige en lille rap smerte, og så er det ovre, men her blev smerten i stikket værre og værre. Bistik ingenting i sammenligning. Vi tog tasken og tømte den i køkkenvasken, og så kom det frem, det lille kræ. Vi fik skorpionen listet ned i et syltetøjsglas. Det gjorde nas i min finger, og alle mulige historier om giftige skorpioner randt mig i hu og gjorde mig mildt sagt utilpas. Vi ringede til skadestuen, som fluks beordrede mig op på Århus Kommunehospital. Uden unødigt forsinkelse. I sådan en situation er en taxa et gode. Anne Marie havde bilen med i Vendsyssel. I taxa til kommunehospital, indlæggelse med det samme, is på fingeren, det var venstre pegefinger, op på en stue, op i en seng, hånden med fingeren op i luften, vagtlægen kom og så på fingeren, var egentlig mere interesseret i syltetøjsglasset med skorpionen, eftersom patienten jo lå i en seng med fingeren op omsluttet af is, altså fingeren, ikke patienten, og det var første gang, han havde været ude for en patient med skorpionstik. Der kom flere læger til, og et par sygeplejersker, ud over portører, køkken- og rengøringspersonale og sekretærer. Det var en jo en førstegangsoplevelse for dem alle.

Lægerne konfererede med Sundhedsstyrelsens eksperter i skorpioner og de blev enige om, at det var en forholdsvis uskadelig skorpion. Heldigvis. De sagde, at det nærmeste sted, hvor der fandtes en behandling mod rigtig giftige skorpionbid, var i Marseilles. Det var lidt langt fra Århus.

Jeg blev på hospitalet natten over, til observation, med fingeren strittende i vejret. Ditlev tog hjem og blev af aftenen ringet op fra Vendsyssel af Anne Marie, der gerne ville tale med mig. "Det kan du ikke", svarede Ditlev. "Hvorfor ikke?", spurgte Anne Marie, "Han ligger på Kommunehospital med et skorpionbid", svarede Ditlev. Og så kan jeg ikke lige huske, hvad Anne Marie svarede til det, af gode grunde, jeg var der jo ikke. Næste dag var jeg hjemme igen, med en noget øm finger. Gik over i løbet af et par dage.

Herhjemme har vi hverken skorpioner eller slanger, det sidste i hvert fald ikke om vinteren, ikke engang en mild vinter som i år, så hvad betyder en lille rævelort på terrassen, andet end nysgerrighed over dens liv og færden.

*De her dyr kom ikke forbi.
Det kunne ellers have været hyggeligt*

17. december 2020 - Mens vi venter på ri(g)sretten....

Det regner. Igen. Godt nok, for det skulle da nødvendig være sådan, at gårsdagens lyse vejr blev en vane. Der var godt nok ikke solskin i går, men der var da huller i skyerne, så vi nød vores onsdagstur til Fuglsø Strand, hvor badebroen gav ophold til to skarver, der sad nok så lystigt og tørrede vinger. De har nok ikke samme aversion over for regnvejr. De gør sig jo våde med vilje i deres fangst efter føde.

Denne uge er i øvrigt gået med indendørs sysler. Mandag var det Instrukskommissionens delberetning, der blev fulgt med interesse. Med stor tilfredshed kunne vi konstatere, at udfaldet blev en særdeles skrap kost for Inger Støjberg, den farligste kvinde i dansk politik for tiden, i skarp konkurrence med Pernille Vermund. Pia Kjærsgård er distanceret med flere længder i den henseende. Nu venter vi så blot på, om sosserne kan blive enige om at stille hende for en rigsret. Imens venter vi andre på en risret. Julen nærmer sig.

Tågen lå som en dyne over Mols Bjerge tirsdag. Tågen var så tæt, så vi kunne blive i tvivl, om kvæget neden for bakken overhovedet var ude og havde det godt. Se dem kunne vi ikke. Imens ventede vi spændt på, hvordan håndboldkampen om aftenen ville spænde af. Det gik jo fint, så nu venter vi på fredagens semifinale.

I dag vågnede vi så til den sædvanlige grød af dis og tåge og regn. Og ingen vand i hanen. Det var ikke blevet annonceret på forhånd, så tak skæbne, hvis vi skulle vente til hen på eftermiddagen med at få vand i hanerne, som det

var tilfældet sidste torsdag. Her var afbrydelsen dog blevet varslet på forhånd, så vi havde fyldt vand i spande, elkedel, vand, glaskander, vandglas, termokander og håndvasken. Ingen problemer. Ej heller de store problemer i dag, vandet var tilbage efter en lille times tid, og så kunne vi få vores daglige morgenbad.

De vandafbrydelser, vi får i Danmark, er vand (suk!) ved siden af de vandproblemer, vi oplevede i troperne. I Lusaka i Zambia i 1988 var der jævnlige vandmangel. Min nærmeste zambiske kollega mente, at det ville have større vægt, hvis jeg tog med ham op på vandværket, og vi sammen klagede vores nød. Det hang måske også sammen med, at jeg havde en bil, og det havde han ikke. Til gengæld havde han en meget stærk ambition mod offentlige transportmidler, hvad man egentlig godt kan forstå, når man har set, hvor mange mennesker, det er muligt at sætte ind i en rutebil. Der er også plads til mange oven på en rutebil. Og at gå, var heller ikke lige ham. Han boede ikke så langt væk fra vores hus, så han havde en vane med at dukke op på mit kontor 5-10 minutter før arbejdstidens ophør. Så hyggesnaktede vi lidt om dit og dat, og når vi så havde hyggesnakket en 5-10 minutters tid, og han mente at have opbygget en fin stemning og sympati mod hinanden, så endte det altid med, at han spurgte, om jeg kørte lige hjem. I starten af min tid i Lusaka var jeg ikke klar over, hvad det hele gik ud på, så jeg sagde blot ja eller nej. Og så måtte han jo bide til bolle og spørge, om han kunne få et lift. Efter et stykke tid havde jeg jo så fundet ud af, hvorfor han altid dukkede op 5 minutter før lukketid. Måske hjalp det også på forståelsen, da vi sammen skulle afsted på den første tur ud i provinsen for at monitorere projekter. Jeg var ny. Og lidt naiv. Jeg troede, at når vi havde aftalt at skulle starte tidlig morgen, så var det med retning direkte mod Luapula Provinsen, 700 km fra Lusaka. Men sådan var det ikke. Inden vi kørte ud af Lusaka, skulle vi lige en tur rundt i hele byen for at samle forsyninger sammen: majs, mel, sukker, kartofler, pasta, grønsager, alt sammen i sække, og madolie i kassevis. Så var det, der gik en prås op for mig, min kollega var fra Luapula og havde hele sin familie der. Ganske rigtigt, de projekter vi monitorerede, lå tilfældigvis lige i nærheden af en onkel, eller en tante, en niece, en nevø, en skolekammerat eller blot en god bekendt. Dengang i Lusaka, lige udsendt af Mellemfolkeligt Samvirke som ulandsfrivillig, var jeg ærlig talt lidt forarget. Jeg var

også lidt naiv, for hvorfor skulle jeg ikke, med rådighed over en bil med lad, fylde bilen op med forsyninger og kombinere projektbesøget med lidt praktisk ulandshjælp. Det er lidt ligesom at organisere fælleskørsel til et orienteringsstævne i stedet for at køre hver for sig i hver sin bil. Det er i øvrigt også bedre for miljøet. Nå ja, sammenligningen halter måske lidt, for ved fælleskørsel deles vi om betalingen, mens det i Zambia var mig, der betalte hele transporten. Eller rettere, det var Mellemfolkeligt Samvirke. Som alligevel skulle betaler for transporten, uanset om ladet var fyldt eller ej. Praktisk ulandshjælp, når det er bedst. I øvrigt mødtes jeg en aften på turen med Luapula provinsens guvernør, øverste tjenestemand i provinsen, toppen af poppen. Flink mand, fin aften, det lokale øl udmærket. Da han skulle hjem, udstødte ham en direkte ordre: "Give me a ride", sagde han, og det gjorde jeg så. Det var ikke værd at lægge sig ud med de lokale herskere.

Tilbage i Lusaka efter en uges tur til Luapula i det nordvestlige hjørne af Zambia, var der stadigvæk vandproblemer. Lusaka vandforsyning hævdede, at det skyldtes mangel på regn. Til en vis grad rigtigt, mod slutningen af regntiden var regnvandsbassinet i byen næsten tømt, og en regulering af tidspunkter for levering af vand til de enkelte bydele nødvendig. Forståeligt.

Hen på eftermiddagen besluttede vi ikke at vente længere med vores daglige gåtur. Vi skal ud hver dag. Vi iklædte os vores regnvejrsharniks og gummistøvler og tog så den sædvanlige rundtur ned om Fuglsø Strand. Inden vi var hjemme igen, var solen stoppet, og vi fik minsandten set lidt huller i skyerne. Et fint syn i en ret trist, våd, og regnfuld december måned.

Vi nærmer os afslutningen på vores ophold i Mols. Vi pakker i morgen og rejser videre på lørdag.

